

Charles Chaplin:

un pioner de les bandes sonores

Margalida Martorell

Un dels artistes que millor compregueren que la música podia servir per bastant més que una presentació va ser Charles Chaplin (1889-1977), a qui es deu la primera gran partitura integrada plenament en el context d'una pel·lícula. En justícia, bé podria considerar-se'l com el pioner: quan els altres films ja havien après a parlar, ell es va negar que el seus ho fessin, però va saber compensar amb la creació de bandes sonores que obligaran la veu humana a quedar en el més estricte silenci. Va arribar a revisar els seus films muts i els va dotar de la seva corresponent banda musical. Per exemple, *La quimera del oro* (*The gold rush*, 1.925), reelaborada el 1.942.

Chaplin havia renunciat a incorporar diàlegs a *Luces de la ciudad* (1.931). No obstant això, sí va fer insistència en la seva música, únic element sonor amb que podien comptar les seves imatges. Va voler una partitura àmplia i va reutilitzar la més extensa de quantes mai es varen compondre a l'època; va voler varietat temàtica i va presentar un ventall de temes i formes que, encara ara, desperten admiració.

Com a exemples, cal recordar la dels violins en la seqüència del combat de boxa. O la presentació del filme, on es subratllen els moviments del protagonista. Aquests temes, i aquells romàntics que van més enllà de "La violetera" (obra del mestre Padilla), utilitzada com a base principal, però no com a únic component), conformen en el seu conjunt una de las millors bandes sonores plasmades mai en la pantalla.

Va aconseguir a més un clamorós i apoteòsic èxit mundial, guanyant la duríssima competència que suposaven les cintes xerrades. La música quedava integrada dins la pel·lícula com alguna cosa més que el simple ornament d'unes imatges. Malgrat que no fos la primera a incorporar partitura en tot el seu metratge, sí va a ser la que més impacte va tenir, inaugurant una estel·la per la qual varen entrar amb plena comoditat els millors compositors. ❖

